

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Η ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ.

Ἦ ἐκ νέου εγκατάστασις τοῦ Ἰσραὴλ ἐν Παλαιστίνῃ γε-
γονός, ὅπερ δέον ν' ἀναμείνεται ἐντὸς τῆς περιόδου
ταύτης τοῦ θερισμοῦ. — Τίνι τρόπῳ, μέχρι ποίου βαθ-
μοῦ καὶ ἐξ ὁποίας τάξεως ἀνθρώπων ὀφείλομεν ν'
ἀπεκδεχώμεθα τὴν ἀποκατάστασιν ταύτην. — Ἦ χρο-
νολογία τῆς ἀρχῆς ταύτης, καὶ ἐνδείξεις τῆς ἔκτοτε
πραγματικῆς αὐτῆς προόδου. — Διατι αἱ δι' ἅπασαν
τὴν ἀνθρωπότητα σκοπούμεναι εὐλογίαι τῆς χιλιετοῦς
Βασιλείας δέον νὰ θίξωσι πρῶτον καὶ ζωογονήσωσι
τοὺς Ἰουδαίους. — Ἦ ἀναζωπύρωσις τῶν ἐλπίδων τοῦ
Ἰσραὴλ. — Παρατηρήσεις ἐξεχόντων Ἰουδαίων καὶ
ἐθνικῶν συγγραφέων. — Ἦ συμφωνία τούτων πρὸς τὰς
προφητείας. — Ἦ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρόνον τύφλω-
σις τοῦ Ἰσραὴλ ἢ δι' αἰρομένην. — Ἦ ἐξάπλωσις καὶ
ροπή τοῦ κινήματος. — Ὁ Θεὸς θέλει βοηθήσει αὐ-
τοὺς. — Τὸ Ἀγγλο-Ἰσραήλιτικὸν ζήτημα.

«*Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ θέλω ἀναστήσει τὴν σκηνὴν τοῦ Δαβὶδ τὴν
πεπιωκυαν, καὶ θέλω φράξει τὰς χαλάστρας, αὐτῆς, καὶ θέλω ἀνεγείρει
τὰ ἔρειπια αὐτῆς, καὶ θέλω ἀνοικοδομήσει αὐτήν, ὡς ἐν ταῖς ἀρχαίαις
ἡμέραις. Καὶ θέλω ἐπιστρέψει τοὺς αἰχμαλώτους τοῦ λαοῦ μου Ἰσρα-
ὴλ, καὶ θέλουσιν ἀνοικοδομήσει τὰς πόλεις τὰς ἠρημωμένας καὶ κα-
τοικήσει καὶ θέλουσι φυτεύσει ἀμπελῶνας, καὶ πειε τὸν οἶνον αὐτῶν
καὶ θέλουσι κάμει κήπους, καὶ φάγει τὸν καρπὸν αὐτῶν. Καὶ θέλω
φυτεύσει αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν αὐτῶν, καὶ δὲν θέλουσιν ἐκσπασθῆ πλεόν
ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν, τὴν ὁποίαν ἔδωκα εἰς αὐτοὺς, λέγει Κύριος ὁ Θεὸς
σου.*» — Ἀμώς θ'. 11, 14, 15.

ΜΕΤΑΞΥ τῶν λειψάνων τῆς ἀρχαιότητος, τὰ ὁποῖα δι-
εσώθησαν μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, οὐδέν ἄλλο ἀντικείμενον
μεγαλειτέρου ἐνδιαφέροντος ὑπάρχει ὅσον ὁ Ἰουδαϊκὸς λαός.
Οἱ ἀρχαιοδίφαι καὶ ἐξερευνηταὶ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ,
μαθήσεως καὶ ἐπιστήμης, ἀνέταμον καὶ ἀνηρέυνησαν πᾶν
ἄψυχον ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ παράσχη
αὐτοῖς τὸ μῖτον οἰασδήποτε ἱστορικῆς ἢ ἐπιστημονικῆς πλη-
ροφορίας. Μνημεῖα, νοαὶ, τάφοι, λείψανα δημοσίων καὶ ἰδι-

ωτικῶν οἰκοδομῶν, ζωγραφίαν, ἀνάγλυφα, ἱερογλυφίαν καὶ νεκραὶ γλῶσσαι, τὰ πάντα ἔχουσι ἐξετασθῆ, καὶ ἐξετάζονται πρὸς τοῦτο, ἀκαταπονήτως καὶ ἐπιμελῶς τινὲς ἐξ αὐτῶν μάλιστα ἐπεδόθησαν μεθ' ὑπομονῆς εἰς τὴν ἀνίχνευσιν καὶ ἀνακάλυψιν τῆς σειρᾶς τῆς πραγματικῆς ἀληθείας, ἧτις πιθανῶς ἐνέπνευσε τὰς τόσας φαντασιώδεις παραδόσεις, μύθους, ἄσματα, κλπ., τὰ ὅποια ἐπέπλευσαν δι' ὄλων τῶν αἰώνων μέχρις ἡμῶν, ὅπως μάθωσιν οὕτω πᾶν ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ γνωσθῆ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐπὶ γῆς ἐμφάνισιν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ. Τὸ ὑπὲρ πάντα ταῦτα ὅμως ἐνδιαφέρον λείψανον καὶ τὸ μόνον τοῦ ὁποίου ἡ ἱστορία δύναται εὐκολώτατα νὰ διασαφηνησθῆ καὶ κατανοηθῆ, εἶναι ὁ λαὸς Ἰσραήλ. Ἐν τῷ λαῷ αὐτῷ κατέχομεν μνημεῖον ἀρχαιολογικὸν ἀνεκτιμήτου ἀξίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναγράφονται διὰ εὐκρινῶς εὐαναγνώστων χαρακτήρων, ἡ ἀρχή, ἡ πρόοδος καὶ ὁ τελικὸς προορισμὸς ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους — ζῶντα καὶ νοήμονα μάρτυρα περὶ βαθμιαίας ἐπεξεργασίας, ἐφαρμογῆς καὶ ἐκπληρώσεως θαυμασίου τινὸς σκοποῦ ἐν ταῖς ἀνθρωπίνοις ὑποθέσεσιν, ἐν ἀκριβεστάτῃ ὁμοφωνίᾳ πρὸς τὰς προρρήσεις τῶν θεόθεν ἐμπνευσμένων προφητῶν καὶ βλεπόντων τοῦ λαοῦ τούτου.

Ὡς λαός, οὗτοί εἰσι ἀξιοσημεῖωτοι διὰ τὸ ὅλως διακριτικὸν καὶ ἰδιόρρυθμον τῶν περιστάσεων τῆς ἰδίας αὐτῶν ἱστορίας, καὶ τῆς κοινῆς αὐτῶν θρησκευτικῆς πίστεως, ὡς ἐπίσης τυγχάνουσι εὐδιάκριτοι ἐκ παντὸς στοιχείου τοῦ ἐθνικοῦ αὐτῶν χαρακτήρος, ἀκόμη καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς φυσιογνωμίας καὶ τῶν ἡθῶν αὐτῶν καὶ ἐθίμων. Τὰ πρὸ πολλῶν αἰώνων ἰδιαίτερα ἐθνικὰ αὐτῶν χαρακτηριστικὰ ὑφίστανται εἰσέτι καταφανῆ, ἀκόμη καὶ μέχρι τῆς ἀγάπης αὐτῶν πρὸς τὰ κρόμυα καὶ σκόροδα τῆς Αἰγύπτου, καὶ τῆς σκληροτραχηλίας καὶ πειρασῶν τῶν. Ὡς λαός, ἡ ὑπεροχὴ αὐτῶν, καὶ τὰ ὅποια ἔσχον ὑπὲρ πάντα ἄλλον λαὸν πλεονεκτήματα, εἶναι πολλὰ κατὰ πάντα τρόπον διότι εἰς αὐτοὺς ἐνεπιστεύθησαν οἱ χρησμοὶ τοῦ Θεοῦ, δι' ὧν ἀνεδείχθησαν ἐξ αὐτῶν ποιηταί, πομοθέται, πολιτικοὶ καὶ φιλόσοφοι, καὶ ἤχθησαν βαθμιαίως ἀπὸ τοῦ εἶναι αὐτοὺς ἔθνος δούλων, νὰ γείνωσιν — ὡς ἐν

ταῖς ἡμέραις τοῦ Σολομῶντος, — τοῦ ζενιθ τῆς δόξης τῶν — λαὸς διακεκριμένος καὶ τιμώμενος μεταξὺ τῶν ἔθνων, ἐφελκύνων τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν τοῦ κόσμου — Ρωμ. γ'. 1, 2. Α. Βασιλ. δ'. 30 — 34. ι'. 1 — 29.

Ὅτι ἡ ἐκ νέου ἀποκατάστασις τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὴν γῆν τῆς Παλαιστίνης εἶναι ἐν ἐκ τῶν γεγονότων, τῶν ὁποίων τὴν ἐκπλήρωσιν δεόν νὰ προσδοκῶμεν κατὰ τὴν Ἡμέραν αὐτὴν τοῦ Κυρίου, βεβαιούμεθα τελείως ἐκ τῆς ἐπικεφαλῆς τοῦ κεφαλαίου παρατεθείσης περικοπῆς τοῦ Προφήτου. Παρατηρητέον δὲ ἰδίως δι, ἡ προφητεία αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ ὑπὸ οἰανδήποτε συμβολικὴν σημασίαν. Δὲν πρόκειται περὶ Χαναὰν ἐν τῷ Οὐρανῷ, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι εἶναι προωρισμένοι νὰ ἐπιστρέψωσιν, ἀλλὰ περὶ Χαναὰν ἐν τῇ γῆν Οὗτοι μέλλουσι νὰ φυτευθῶσιν ἐπὶ τὴν γῆν αὐτῶν, τὴν γῆν περὶ τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς λέγει δι ἔδωκεν αὐτὴν εἰς αὐτούς, τὴν γῆν τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη πρὸς τὸν Ἀβραὰμ, εἰπών, — « Ὑψωσον τώρα τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἰδὲ ἀπὸ τοῦ τόπου ὅπου εἶσαι, πρὸς ἄρκιον, καὶ μεσημβρίαν, καὶ ἀνατολήν, καὶ δύσιν διότι πᾶσαν τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν βλέπεις, εἰς σὲ θέλω δώσει αὐτὴν, καὶ εἰς τὸ σπέρμα σου ἕως αἰῶνος καὶ θέλω καταστήσει τὸ σπέρμα σου ὡς τὴν ἄμμον τῆς γῆς ὥστε ἐὰν δύναται τις νὰ ἐξαριθμῆσῃ τὴν ἄμμον τῆς γῆς, θέλει ἀριθμηθῆ καὶ τὸ σπέρμα σου [Ἡ ὁποία ὑπόσχεσις ὑπαινίσσεται οὕτω λίαν ἀπομακρυσμένην ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης χρονικὴν περίοδον, δι' ἧς παρέχεται οὕτω ἀπέραντος χρόνος διὰ τὸν τοιοῦτον πολλαπλασιασμόν τοῦ σπέρματός του]. Σηκωθείς διόδευσον τὴν γῆν εἰς τε τὸ μῆκος αὐτῆς, καὶ εἰς τὸ πλάτος αὐτῆς διότι εἰς σὲ θέλω δώσει αὐτὴν ».

« Καὶ θέλω δώσει εἰς σέ, καὶ εἰς τὸ σπέρμα σου μετὰ σὲ τὴν γῆν τῆς παροικίας σου ». — πᾶσαν τὴν γῆν Χαναὰν, **Εἰς κατασχέσιν αἰώνιον** ». (Γένεσ. ιγ'. 14 — 17, ιζ'. 8.) Αὕτη εἶναι ἡ γῆ εἰς ἣν οὗτοι ἔσχον ποτὲ τὸ προνόμιον νὰ εἰσέλθωσι, καὶ ἐν τῇ ὁποία κατῶκησαν ἐπὶ αἰῶνας, Ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου ἐκείνου ἀπεσπᾶσθησαν πολλάκις καὶ ἤχθησαν εἰς αἰχμαλωσίαν εἰς ἄλλας χώρας, ἐνῶ

ξένοι ἐδήουν τὰς πόλεις αὐτῶν, ἔπιον τὸν οἶνον τῶν ἀμπελώνων αὐτῶν, καὶ ἔτρωγον τοὺς καρποὺς τῶν κήπων τῶν. Καὶ ἐπὶ τέλους ἐξερριζώθησαν ὀλοσχερῶς ἐξ αὐτῆς αἱ πόλεις αὐτῶν ἔκειντο κατεστραμμένοι καὶ ἔρημοι, αὐτοὶ δὲ ἐξεδιώχθησαν ὡς περιπλανώμενοι καὶ ἐξόριστοι ἀπὸ χώρας εἰς χώραν ἀνὰ σύμπαντα τὸν κόσμον. Ὅποταν ὁμοως φυτευθῶσι καὶ πάλιν εἰς τὴν γῆν τῶν κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην, «δὲν θέλουσιν ἐκσπασθῆ ἄλλο πλὴν ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν», τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς καὶ «θέλουσιν ἀνοικοδομήσει τὰς πόλεις τὰς ἠρημωμένας [πόλεις εἰς τὰς ὁποίας κατῴκησαν πρότερον] καὶ κατοικήσει εἰς αὐτάς». Διεσκορπισμένος, ἄπατρις, ἀπεξενωμένος καὶ διωκόμενος, εἶναι εἰσέτι ὄλως κεχωρισμένος ὁμοιογενῆς καὶ ὁμοειδῆς λαός. Ἡνωμένοι διὰ τῶν ἰσχυρῶν δεσμῶν τῆς συγγενείας τοῦ αἵματος, διὰ κοινῶν ἐλπίδων ἐμπνεομένων αὐτοῖς διὰ τῆς κοινῆς αὐτῶν πίστεως εἰς τὰς θαυμασίας τοῦ Θεοῦ ὑποσχέσεις, καίτοι, δυστυχῶς, ἀμυδρὰν καὶ μόνον ἔχουσι ἰδέαν τῶν ὑποσχέσεων αὐτῶν, καὶ ἐπὶ πλὴν συνδεόμενοι διὰ τοῦ δεσμοῦ τῆς συμπάθειας, τοῦ ἀπορρέοντος ἐκ τῶν κοινῶν παθημάτων καὶ στερήσεων, ὡς ἐξορίστων, οὗτοι, καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη ἀποβλέπουσι μετὰ πόθου εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραήλ.

Ὡς λαός, τρέφουσι οὕτω πίστιν εἰς τὸν Θεόν, καίτοι ἐν τῇ πωρώσει καὶ ὑπερηφανείᾳ τῆς ἑαυτῶν καρδίας προσέκοψαν ἐπὶ τῆς ταπεινότητος τοῦ Ἀπεσταλμένου τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου οὕτως ὥστε ἀντὶ νὰ δεχθῶσιν Αὐτὸν ἐσταύρωσαν τὸν Σωτῆρα, τὸν Κύριον τῆς δόξης. Ἐντούτοις οἷτε ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται δεικνύουσιν ἡμῖν ὅτι καὶ τὸ δεινὸν αὐτὸ ἔγκλημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἰδιογνωμοσύνη τῶν ἐξώθησεν αὐτοὺς, δὲν εἶναι τι τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συγχωρηθῆ εἰς αὐτοὺς διότι διὰ τὸ ἁμάρτημά τῶν αὐτὸ ἐτιμωρήθησαν, καὶ ἐτιμωρήθησαν ἀσιστηρῶς ὅποτε κατεδίκανον τὸν Δίκαιον καὶ εἶπον «τὸ αἷμα Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν» ἐλάχιστα βεβαίως ἀνέμενον τὴν φοβερὰν ἐπ' αὐτῶν ἀνταπόδοσιν ἣτις ἐπηκολούθησεν.

Ἡ τρομερὰ θλίψις καὶ ἀπώλεια τῆς ζωῆς, ἡ καταστροφή

τῆς ἀγίας αὐτῶν πόλεως καὶ τοῦ ναοῦ των, ἡ συντέλεια τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ὑποστάσεως, καὶ ἡ διασπορὰ τοῦ ἐπιζήσαντος ὑπολοίπου ὡς ἐξορίστων ἀνὰ σύμπαντα τὰ ἔθνη, ἦν τὸ πλήρες ποιήριον τῆς διὰ τὰς πολλὰς αὐτῶν ἀνομίας ποινῆς των, καὶ διὰ τὴν κορωνίδα τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν, τὸν φόνον τοῦ Μεσσίου των. Ἡ ἔναρξις τούτων ἦν διὰ τῶν φατριαστικῶν αὐτῶν πολιτικῶν διαμαχῶν, καὶ τὸ τέλος συνεπληρώθη διὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Ρωμαϊκῶν στρατιῶν. Τὸ πῦρ δὲ, ἡ μάχαιρα καὶ ἡ πείνα συνεπλήρωσαν ἐπ' αὐτῶν τὴν φρικώδη ἀνταπόδοσιν.

Ἀπὸ τοῦ καιροῦ δ' ἐκείνου ὁ Ἰσραὴλ ὑπῆρξεν ἀληθῶς ἔθνος διεσπαρμένον, διηρπαγμένον καὶ κατεσπαραγμένον (Ἡσα. ιη'. 2.). Καταδιωκόμενοι ὡς ἐξόριστοι ἀπὸ χώρας εἰς χώραν καὶ ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν, οὗτοι ἀπεστερήθησαν παντὸς σχεδὸν δικαιώματος καὶ προνομίου τῶν ὁποίων οἱ ἄλλοι ἀπέλαυσαν. Ἀπορρίπτοντες τὸν Χριστιανισμόν τόσον τὴν παρεφθαρμένην ὅσον καὶ τὴν καθαρὰν αὐτοῦ μορφὴν, ἐγένοντο τὸ ἀντικείμενον τῆς χλεύης καὶ τῶν διωγμῶν ἐκ μέρους τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας.

«Ἐν Γερμανία», λέγει ὁ ἱστορικός, «Γαλλία Ἀγγλία καὶ Ἰταλία οὗτοι ἀπεστερήθησαν πάντως αὐτῶν δικαιώματος διὰ διαταγμάτων καὶ νόμων τόσον τῶν πολιτικῶν ὅσον καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐπίσης ἀρχῶν ἀποκεκλεισμένοι ἀπὸ πάντος ἐντίμου ἐπαγγέλματος, ἐκδεδιωγμένοι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐξηναγκασμένοι νὰ συντηρῶνται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐξ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῆς τοκογλυφίας, καταθλιβόμενοι διὰ ὑπερβολικῶν φόρων καὶ ἐξευτελιζόμενοι ὅλως εἰς τὰς πόλεις, περιορισμένοι ἐντὸς στενῶν συνοικισμῶν, καὶ σημειούμενοι ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν διὰ περιφρονητικῶν σημείων, λαφυραγωγούμενοι ὑπὸ παρανόμων βαρῶν καὶ ἀπεντάρων πριγκήπων, ὄντες εὐχερῆς λεία δι' ὅλα τὰ κόμματα κατὰ τὰς πολιτικὰς αὐτῶν διαμάχας, ἀπογυμνούμενοι κατ' ἐπανάληψιν ὅλων τῶν χρηματικῶν αὐτῶν ἀπαιτήσεων, ἐξουσιαζόμενοι καὶ πωλούμενοι ὡς δοῦλοι ὑπὸ αὐτοκρατόρων, κατακρεοργούμενοι ὑπὸ ὄχλων καὶ στασιαζόντων χωρικῶν, κνηηγούμενοι ὑπὸ τῶν μοναχῶν, καὶ τέλος καιόμενοι κατὰ χιλιάδας ὑπὸ τῶν σταυροφόρων, οἵτινες καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν ἔκαυσαν ἐπίσης ἐν ταῖς συναγωγαῖς των ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἡ ἔβασάνισαν αὐτοὺς διὰ ἐμπαικτικῶν καὶ ὑβριστικῶν κηρυγμάτων, τερατωδῶν κατηγοριῶν καὶ δικῶν, ἀπειλῶν καὶ ἐξαναγκασμῶν πρὸς ἐξόμωσιν ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτῶν πίστεως..... Οὗτοι δὲν ἠδύναντο νὰ εἶναι ἰδιοκίηται οὐδεμιᾶς ἀκινήτου περιουσίας, δὲν τοῖς ἐπειρέπετο νὰ ἀνήκωσιν εἰς καμμίαν συν-

τεχνίαν ἢ σωματεῖον μηχανικῶν, εἰς οὐδεμιᾶς δὲ τέχνης τὴν ἐκμάθησιν νὰ ἐπιδίδωνται, οὕτω δὲ περιωρίσθησαν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἄλλὰ καίτοι εὐρόντες δι' ἑαυτῶν κεκηρυγμένους πολεμίους ὀλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἢ ἐθνικὴ αὐτῶν ὑπερηφάνεια ἐντούτοις καὶ ἡ ὑπεροψία των οὐδόλως ἐμαλακύνθη, καὶ ἐπομένως τὸ μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ τῶν πλησίον αὐτῶν ἐθνικῶν ὑφιστάμενον χάσμα ἠδυνήθη ἐπὶ μάλ-
λου ἀπανταχοῦ.»

Ἀπεξενωμένοι οὕτω παρὰ Θεοῦ τε καὶ τῶν ὁμοίων αὐ-
τοῖς ἀνθρώπων παντός ἔθνους, θλιβερὰ καὶ ἀξιολύπητος
ὑπῆρξεν ἀληθῶς ἡ ταλαίπωρος αὐτῶν κατάστασις. Κατὰ
τὴν διάρκειαν τῶν ἀπηνῶν διωγμῶν τῆς Παπωσύνης, ὑπέ-
φερον καὶ οὗτοι δεινοπαθήματα ὁμοῦ μετὰ τῶν ἁγίων καὶ
μαρτύρων τοῦ Ἰησοῦ — οἱ Χριστιανοὶ μὲν διὰ τὴν ἀπόρρι-
ψιν τοῦ Ἀντιχρίστου, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διὰ τὴν ἀπόρριψιν ἀμ-
φοτέρων τοῦ Χριστοῦ τε καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἄλλ' ἐνῶ ὁ
Θεὸς ἐπέτρεψεν ὅπως ἐπέλθωσιν ἐπ' αὐτῶν αἱ θλίψεις αὐ-
ται καὶ οἱ διωγμοὶ, ὡς ποινὴ διὰ τὸ ἐθνικὸν αὐτῶν ἁμάρτημα
τῆς ἀπορρίψεως καὶ σταυρώσεως τοῦ Λυτρωτοῦ, θέλει ἐν-
τούτοις ἀνταμείψει ἐν τῷ ὠρισμένῳ Αὐτοῦ καιρῷ τὴν εὐ-
στάθειαν τῆς πίστεως αὐτῶν εἰς τὰς ὑποσχέσεις Του, τὰς
ὁποίας ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶνας καὶ τόσον καρτερικῶς διεκρά-
τησαν. Ὁ Θεὸς προεγνώρισε τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ σκληρό-
τητα τῆς καρδίας των, καὶ προεῖπε ταύτην ὡς καὶ πάντα τὰ
κακὰ τὰ ὁποῖα ἐπῆλθον ἐπ' αὐτῶν. Οὐχ ἦτιον ἀκριβῶς ἐπίσης
προεῖπε τὴν ἄρσιν τῆς πωρώσεως καὶ τὴν τελικὴν ἐπ' αὐτῶν
ἐκπλήρωσιν πασῶν τῶν ἐπιγείων ὑποσχέσεων, τῶν ἀπ' αἰώ-
νων δηλωθεισῶν εἰς τὸν Ἀβραάμ, καὶ ἐπαναληφθεισῶν
ἀλληλοδιαδόχως παρὰ πάντων τῶν ἁγίων προφητῶν.

Ἐφ' ὅσον ὁ χρόνος τῆς ἐπαγγελθείσης ἐπιστροφῆς τῆς
εὐνοίας τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Ἰσραὴλ προσεγγίζει, βλέπομεν προ-
παρασκευὴν τινα πρὸς τοῦτο λαμβάνουσαν χώραν. Ἐντὸς
τοῦ λήξαντος αἰῶνος ἔργον τι κοσκινισμοῦ καὶ διαχωρισμοῦ
μεταξὺ αὐτῶν ἔλαβε χώραν, διαιρέσαν αὐτοὺς εἰς δύο τάξεις,
τούς Ὀρθοδόξους καὶ Μῆ — ὀρθοδόξους Ἰουδαίους. Οἱ πρῶτοι
ἐμμένουσιν εἰσέτι εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐλπίζου-
σιν εἰσέτι δι' ὁ παρὰ Θεοῦ διωρισμένος καιρὸς τῆς εὐλογίας
τοῦ Ἰσραὴλ δὲν ἀπέχει πλέον πολὺ. Οἱ δεῦτεροι ὡς ἐπὶ τὸ

πλεῖστον χάνουσιν ὅλον ἐν πᾶσαν πίστιν εἰς προσωπικὸν Θεὸν, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὰς ἐπαγγελίας τῆς Ἀβραμιαίας Διαθήκης, καὶ παραδίδονται εἰς τὸν ὀρθολογισμὸν καὶ τὴν ἀπιστίαν. Οἱ Ὀρθόδοξοι Ἰουδαῖοι περιλαμβάνουσιν εἰς τὰς τάξεις τῶν τὸ πλεῖστον τῶν πτωχῶν καὶ καταδυναστευομένων. Ἰουδαίων, ὡς ἐπίσης πολλοὺς πλουτοκράτας καὶ εὐπαιδεύτους ἄνδρας, καὶ εἶναι ἀπείρως πολυπληθέστεροι τῶν Μὴ ὀρθοδόξων ὁμοφύλων τῶν, καίτοι οἱ δεῦτεροι οὗτοι χαίρουσιν πολὺ περισσοτέραν ἐπιρροὴν καὶ ὑπόληψιν, ὡς ὄντες πολλάκις ἔμποροι, τραπεζῖται, δημοσιογράφοι, κλπ. Παραθέτομεν ἐνταῦθα συνοπτικὴν περίληψιν τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως τῶν ὀρθοδόξων Ἰουδαίων —

Πιστεύω μὲ ἀληθῆ καὶ τελειαν πίστιν (1) διὸ ὁ Θεὸς εἶναι ὁ δημιουργὸς, κυβερνήτης καὶ ποιητὴς πάντων τῶν κτισμάτων, καὶ διὸ αὐτὸς κατεσκεύασε τὰ πάντα. (2) διὸ ὁ Δημιουργὸς εἶναι εἷς, καὶ διὸ Αὐτὸς καὶ Μόνος ὑπῆρξεν ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἶναι, καὶ θέλει εἰσθαι εἰς τοὺς αἰῶνας. (3) διὸ ὁ Δημιουργὸς δὲν εἶναι ἐνσώματος, οὐδὲ τοιοῦτος ὥστε νὰ ὑπόκηται εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν σωματικῶν ἡμῶν αἰσθήσεων, οὐδὲ δύναται νὰ παρομοιωθῆ καθ' ὁμοίωσιν σωματικὴν μαρφήν. (4) διὸ οὐδὲν πρὸ Αὐτοῦ ὑπῆρξεν, καὶ διὸ αὐτὸς θέλει διαμένει εἰς τοὺς αἰῶνας. (5) διὸ Αὐτὸς καὶ μόνον πρέπει νὰ λατρεύηται καὶ οὐδεὶς ἄλλος (6) διὸ ὅλοι οἱ λόγοι τῶν προφητῶν εἰσὶν ἀληθεῖς. (7) διὸ αἱ προφητεῖαι τοῦ Μωϋσέως εἰσὶν ἀληθεῖς, καὶ διὸ οὗτος ὑπῆρξε πρῶτος μεταξὺ πάντων τῶν σοφῶν οἵτινες ἔζησαν πρὸ αὐτοῦ, εἴτε καὶ θὰ ζήσωσι μετ' αὐτὸν [Ἐνταῦθα ἐπιβάλλεται ἡμῖν νὰ κρίνωμεν αὐτοὺς συγγνωστέους ἐν μέρει δια τὴν τοιαύτην ὑπερβολικὴν ἐκτίμησιν ἐνὸς τοιοῦτου ἐξόχου καὶ τιμημένου χαρακτήρος]. (8) διὸ ὁ νόμος ὁ ὅποιον ἔχομεν σήμερον εἰς χεῖρας ἡμῶν παρεδόθη παρ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν διδάσκαλον ἡμῶν, τὸν Μωϋσῆν. (9) διὸ ὁ τάμος οὗτος οὐδέποτε θὰ μεταβληθῆ, οὔτε ἄλλος τις νόμος θὰ δοθῆ ἡμῖν παρὰ Θεοῦ. (10) διὸ ὁ Θεὸς κατανοεῖ πάσας τὰς σκέψεις καὶ πάντα τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ὡς εἶναι γεγραμμένον ἐν τοῖς προφήταις, «Ἐξ ἴσου ἔπλασε τὰς καρδίας αὐτῶν γνωρίζει πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν» (11) διὸ ὁ Θεὸς θέλει ἀνταποδώσει καλὸν ἐπὶ τῶν τηρούτων τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ, καὶ τιμωρήσει πάντας τοὺς παραβαίνοντας αὐτάς. (12) διὸ ὁ Μεσοσίας μέλλει εἰσεῖν νὰ ἔλθῃ καὶ διὸ, ἂν καὶ ἐπιβραδύνη τὴν ἔλευσίν του, ἐν τούτοις, «θέλω προομένει αὐτὸν ἔωσοῦ ἔλθῃ» (13) διὸ οἱ νεκροὶ θὰ ἐπαναχθῶσιν εἰς τὴν ζωὴν ὅταν τοῦτο φανῆ κατάλληλον εἰς τὸν Θεόν, τὸν Δημιουργόν, τοῦ ὁποῦ το ὄνομα εἶη εὐλογητὸν, καὶ ἡ μνήμη δεδοξασμένη εἰς αἰῶνας αἰώνων Ἀμήν.»

Ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τοῦ ναοῦ καὶ τῆς ἀνά τὸν κόσμον

διασπορᾶς αὐτῶν, αἱ θυσίαι ἔπαυσαν πλέον προσφερόμεναι ἀλλ' ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν αἱ Μωσαϊκαὶ διατάξεις τηροῦνται εἰσέτι μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων Ἰουδαίων. Ἡ λατρεία αὐτῶν συνίσταται, ὡς τὸ πάλαι, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Γραφῶν, τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ὑμνολογίαν. Κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν σαλπύγγων οὗτοι ἀναγινώσκουσι τὴν διήγησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀβραάμ προσφορᾶς τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰσαάκ, καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ. Τότε δὲ σαλπίζουσι τὴν σάλπιγγα καὶ προσεύχονται ἵνα ὁ Θεὸς ἐπαναφέρῃ αὐτοὺς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Οἱ Μῆ — Ὀρθόδοξοι ἢ οἱ ἀναμνησθέντες Ἰουδαῖοι, οἱ λεγόμενοι «Ριζοσπάσται», διαφέρουσι οὐσιωδῶς τῶν ὀρθοδόξων τοιούτων. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἰσι κεκηρυγμένοι ἄθεοι, ἀρνούμενοι τὴν ὑπαρξίν προσωπικοῦ Θεοῦ. Οὗτοι ἀρνοῦνται ὅτι μέλλει νὰ ἔλθῃ οἰοσδήποτε Μεσσίας εἰ δὲ καὶ δὲν ἀρνῶνται τελείως τὰς προφητείας, οὗτοι ἐρμηνεύουσι ταύτας ὡς σημαινούσας ὅτι αὐτὸ τὸ ἴδιον Ἰουδαϊκὸν ἔθνος εἶναι ὁ Μεσσίας καὶ ἀνακαινίζει τὸν κόσμον βαθμιαίως, καὶ ὅτι τὰ τὸν Μεσσίαν ἀφορῶντα καὶ προφητευθέντα παθήματα ἐκπληροῦνται εἰς τοὺς διωγμοὺς καὶ παθήματα αὐτῶν ὡς λαοῦ. Ἄλλοι δὲ ἐξ αὐτῶν διακηρύττουσιν ὅτι ὁ πολιτισμὸς εἶναι ὁ μόνος Σωτὴρ τοῦ κόσμου τὸν ὁποῖον οὗτοι προσδοκῶσιν.

Ἡ πρώτη ἐκ τῶν δύο αὐτῶν τάξεων εἶνε ἐκείνη, ἣτις θὰ περισυλλέγῃ καὶ εὐλογηθῇ, ἀναμφιβόλως, ὅταν ὁ Μεσσίας ἔλθῃ δευτέραν φοράν, ἐν δόξῃ καὶ δυνάμει, καὶ οἱ ὁποῖοι θέλουσιν εἰπεῖ, «Ἰδού, οὗτος εἶναι ὁ Θεὸς ἡμῶν περιεμείναμεν αὐτόν, καὶ θέλει σώσει ἡμᾶς. Οὗτος εἶναι ὁ Κύριος περιεμείναμεν αὐτόν θέλομεν χαρῆν καὶ εὐφρανθῆν ἐν τῇ σωτηρίᾳ Αὐτοῦ» (Ἡσα. κε' . 9.) Ἐν τῷ καθαρῷ δὲ φωτὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Μεσσίου πᾶσα πίστις αὐτῶν εἰς τὰς ματαιὰς παραδόσεις, τὰς ὁποίας οὗτοι εἰσέτι διακρατοῦσιν ὡς πολυτίμους προσθήκας εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, θέλει ἐκλείπει. Ὁ καιρὸς ἐγγίζει ταχέως καθ' ὃν ὁ Θεὸς θέλει λαλήσει εἰρήνην εἰς τὸν Ἰσραὴλ καὶ θέλει παρηγορήσει αὐτοὺς, καὶ ἀποστρέψει τελείως τὴν τύφλωσιν αὐτῶν ἀπ' αὐτῶν. Δὲν ἐννοοῦμεν διὰ τούτων ὅτι οἱ εἰς τὴν ἀπιστίαν ἀποπλανηθέντες οὐδέποτε θέλουσιν ἀπαλ-

λαγῆ ἀπὸ τῆς τοιαύτης τυφλώσεώς των. Ἄπαγε. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν τυφλῶν πάσης ἐθνικότητος θέλουσι διανοιχθῆ, καὶ τὰ ὦτα τῶν κωφῶν θέλουσιν ἀκούσει. Ἄλλ' ἐννοοῦμεν ὅτι οὐδέ-μία εἰδικὴ εὐλογία θέλει ἐπέλθει ἐπὶ τῶν ἀπίστων αὐτῶν Ἰουδαίων κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς εἰδικῆς τοῦ Θεοῦ εὐνοίας ἐπὶ τοῦ Ἰσραὴλ διότι « Ἰουδαῖος δὲν εἶναι ὁ ἐν τῷ φανερωῷ (ὁ κατ' ὄνομα) Ἰουδαῖος » — ὁ ἀνήκων ἀπλῶς εἰς τὸ Ἰσραηλιτικὸν ἔθνος καὶ γνωριζόμενος ἐκ τῶν πρὸς αὐτὸ φυλετικῶν σχέσεων καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς μορφῆς. Οἱ Ἰουδαῖοι οἱ ὅποιοι ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς τέκνα τοῦ Ἀβραὰμ εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες ἐμμένουσιν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Ἀβραὰμ καὶ πεποιθήσιν εἰς τὰς θείας ἐπαγγελίας.

ΑΓΓΛΟ — [ΣΡΑΗΛΙΤΑ]

Ἐνταῦθα ἐπιβάλλεται ἡμῖν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἡμετέραν διαφωνίαν πρὸς τὰς δοξασίας ἐκείνων, οἵτινες ἀξιοῦσιν ὅτι οἱ Ἀγγλο-Σάξωνες εἶναι ὁ ἐν ταῖς Γραφαῖς Ἰσραὴλ τῆς Ἐπαγγελίας. Ἴνα συντόμως ἐκθέσωμεν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δοξασίαν: οὔτοι ἀξιοῦσιν ὅτι, οἱ Ἀγγλο-Σάξωνες ὁ λαὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, κλπ., εἰσὶν οἱ ἀπόγονοι τῶν δέκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, αἵτινες ἀπεχωρίσθησαν τῶν φυλῶν Ἰούδα καὶ Βενιαμίν, μετὰ τῶν θάνατον τοῦ Σολομῶντος, καὶ αἵτινες ὀρίζονται συχνάκις ὡς «αἱ δέκα ἀπολεσθεῖσαι φυλαί» διότι, μετὰ τὴν εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωσίαν των (ὄλων τῶν δώδεκα φυλῶν), αἱ δέκα φυλαὶ οὐδέποτε πλέον ἀπεκατεστάθησαν καὶ πάλιν εἰς τὴν γῆν Χαναάν, ὡς « Ἰσραὴλ, » ἀλλὰ διεσκορπίσθησαν ὡς φυλαὶ καὶ ἄτομα μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐθνῶν. Οἱ ὄπαδοὶ τῆς ἐπικρινομένης ἤδη θεωρίας ἀξιοῦσιν ὅτι δύνανται νὰ ἐξιχνιάσωσι τὴν πρὸς τὴν Μεγάλην Βρετανίαν ὁδοιπορίαν τῶν φυλῶν αὐτῶν, καὶ ὅτι τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ ἐπιρροὴ τῶν Ἀγγλοφώνων λαῶν τοῦ κόσμου, ἀποδοτέα εἰς τὸ γεγονός ὅτι οὔτοι ἀνήκουσιν εἰς τὸν Ἰσραὴλ, καὶ ὅτι κληρονομοῦσι τὰς πρὸς τὸν Ἰσραὴλ γενομένας ἐπαγγελίας.

Πρὸς ταῦτα ἡμεῖς ἀπαντῶμεν: Τινὰ τῶν προσαγομένων ἐπιχειρημάτων εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι οἱ ρηθέντες λαοὶ εἰσὶν «αἱ ἀπολεσθεῖσαι φυλαί», μακρὰν ἀπέχουσι τοῦ νὰ εἶναι ἰσχυρὰ

τοιαῦτα ἀλλὰ καὶ παραδεχόμενοι ἀκόμη πάντα ὅσα οὗτοι ἀξιοῦσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, τοῦτο δὲν ἤθελεν ἀποδείξει τὴν θέσιν αὐτῶν, ὅτι τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ ἐπιρροή τοῦ Ἀγγλο-Σαξωνικοῦ γένους ἀποδοτέα εἰς τὸ ὅ,τι οὗτοι εἶναι Ἰσραηλῖται ἐκ φυσικῆς γεννήσεως, μᾶλλον ἢ εἰς τὸ ὅ,τι «ἀπωλέσθησαν» ὡς τοιοῦτοι. Τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν ἀποδοτέον εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι κέκτηνται ἐλευθερίαν καὶ νοημοσύνην, αἵτινες εἰσι ἐπακάλουθα, οὐχὶ τοῦ ὅ,τι οὗτοι ἔχουσι ἀπολεσθῆ, ἢ τοῦ ὅ,τι ἐγεννήθησαν Ἰσραηλῖται κατὰ σάρκα, ἀλλὰ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Χριστοῦ — τοῦ φωτός τὸ ὁποῖον τινὲς ἐκ τοῦ πνευματικοῦ σπέρματος τοῦ Ἀβραὰμ συντελοῦσιν ὥστε νὰ λάμπη μεταξὺ αὐτῶν.

Τὸ γεγονός ὅτι αἱ δέκα φυλαὶ ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ τῶν δύο φυλῶν καὶ ἐξετράπησαν εἰς ἄλλην διεύθυνσιν δὲν εἶναι πρὸς ἔπαινον αὐτῶν, ἀλλ' ὄλως τὸναντίον. Τοῦτο μαρτυρεῖ ὅτι οὗτοι ἦσαν διατεθειμένοι ν' ἀπορρίψωσι τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ: εἶναι δι' αὐτοὺς σημεῖον ἀπιστίας διότι καλῶς ἐγνώριζον οὗτοι ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε προεῖπει ὅτι ὁ Νομοθέτης, ὁ Σωτήρ, ὁ Ἐλευθερωτής, ὁ Βασιλεὺς, ἐν τῷ ὁποίῳ καὶ διὰ τοῦ ὁποίου αἱ ὑποσχέσεις αὗται ἔμελλον νὰ ἐκπληρωθῶσιν, ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα. Ἡ φυλὴ τοῦ Βενιαμίν, λοιπόν, ἦτο ἡ μόνη φυλὴ, ἐκτὸς τῆς τοῦ Ἰούδα, ἡ ὁποία, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀποστασίας, ἐξεδήλωσε πίστιν εἰς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὸν χρόνον ὅμως τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῶν ἐκ τῆς ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλωσίας, καίτοι ἐκεῖνοι οἵτινες ἔδειξαν τὴν ἀδιάπτωτον αὐτῶν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὰς ὑποσχέσεις Αὐτοῦ, διὰ τῆς ἐπιστροφῆς των εἰς τὴν γῆν Χαναάν, κατήγοντο τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν φυλῶν Ἰούδα καὶ Βενιαμίν, ἐντούτοις πάντες οἱ ἐπιστρέψαντες δὲν ἦσαν ἀποκλειστικῶς ἐκ τῶν δύο τούτων φυλῶν καὶ μόνον. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν πολλοὶ ἐκ τῶν διαφόρων ἄλλων φυλῶν, οἵτινες ἠγάπων τὸν Κύριον καὶ ἐξεζήτουν Αὐτὸν ἐν μετανοίᾳ, καὶ οἵτινες ἐστηρίζοντο εἰς τὰς ὑποσχέσεις Αὐτοῦ. Ὅπως ὅποτε ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶν δέκα φυλῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν δύο ἄλλων, δὲν ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, προτιμήσαντες τὴν Βαβυλῶνα καὶ λοιπὰς

χώρας, πολλῶν ἐξ αὐτῶν ὑποπεσόντων οὕτω εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν, καὶ ἀπολεσάντων πάντα σεβασμὸν πρὸς τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ.

Δέον δὲ νὰ ἐνθυμώμεθα διὰ ὀλίγοι μόνον ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐπέστρεψαν εἰς τὴν γῆν αὐτῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἐσδρα, καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐπιστρεψάντων ὑπὸ τὸν Νεεμίαν, ἦσαν ἐξ ἐκείνων οἵτινες εἶχον ἀχθῆ αἰχμάλωτοι εἰς Βαβυλῶνα, τῆς μεγάλης αὐτῶν πλειονότητος θανούσης πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς Βαβυλῶνα. Οἱ ἐπιστρέψαντες οὗτοι ἦσαν τὰ τέκνα αὐτῶν, εἰς τὰς καρδίας τῶν ὁποίων ἔκαι εἰσέτι ἡ πίστις τῶν πατέρων αὐτῶν, καὶ οἵτινες ἤλπιζον εἰσέτι διὰ τὰς εὐλογίας καὶ τὰς τιμὰς τὰς ὑποσχεθείσας εἰς τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ τοιοῦτοτρόπως ἡ ἐπιστρέψασα μικρὰ ὁμάς ἐξ ὀλιγωτέρων τῶν 50,000 ἦσαν πάντες οἱ τότε ἀπομένοντες Ἰσραηλῖται, ἐξ ὄλων τῶν φυλῶν, οἵτινες διὰ τῆς πράξεως ταύτης τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῶν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἔδειξαν διὰ ἐνέμενον εἰσέτι εἰς τὴν πίστιν τοῦ Ἀβραάμ. Εἰς τοὺς ἀπογόνους, λοιπόν, τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν, τῶν ἐξ ὄλων τῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ κοσκινοσθέντων — καίτοι πρωτιστως οἱ πλείονες αὐτῶν κατήγοντο ἐκ τῶν δύο φυλῶν, καὶ ἐκαλοῦντο πάντες Ἰουδαῖοι, κατὰ τὸ ὄνομα τῆς βασιλικῆς καὶ ἐπικρατούσης φυλῆς — προσέφερεν ἑαυτὸν καὶ τὴν Βασιλείαν ὁ Κύριος ἡμῶν, κατὰ τὴν πρώτην Αὐτοῦ ἔλευσιν, ὡς ἀντιπροσωπεύοντας τὸ ἅγιον ἔθνος, — ὁλόκληρον δηλ. τὸν Ἰσραὴλ.

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἀπεκάλει αὐτοὺς ὡς Ἰσραὴλ, καὶ ὄχι ὡς μέρος τοῦ Ἰσραὴλ, οὐδὲ ἀπλῶς ὡς Ἰούδαν. Ἀκόμη δὲ καὶ περὶ ἐκείνων, οἵτινες ἦσαν προσκεκολλημένοι εἰς τὰς ὑποσχέσεις, καὶ πρὸς ἀλλήλους, ὁμιλεῖ ὡς περὶ «προβάτων ἀπολωλότων τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ,» διότι εἶχον ἀποπλανηθῆ μακρὰν τῆς ἀληθείας, κατόπιν τῶν παραδόσεων τῶν ψευδοποιμένων, οἵτινες ὠδήγησαν αὐτοὺς εἰς τὰς ὁδοὺς αὐτῶν, καὶ οὐχ ὡς ὁ Θεὸς διέτασεν. «Οὐκ ἀπεστάλην» ἔλεγεν, «εἰμὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ». Εἰς τὸν οἶκον Ἰσραὴλ, ἐπομένως, περιωρίζεται ἡ διακονία Αὐτοῦ, συμφῶνως πρὸς τὰ προλεχθέντα, δεικνύων οὕτως διὰ οἱ Ἰουδαῖοι τῶν ἡμερῶν Αὐτοῦ ἦσαν οἱ μόνοι ἀνεγνωρισμένοι ὡς ἀντι-

πρόσωποι « τοῦ Οἴκου Ἰσραήλ », ὡς οἱ ὄροι « πᾶς Ἰσραήλ », « τὸ δωδεκάφυλον ἡμῶν λατρεῦον ἐκτενῶς τὸν Θεόν », καὶ πλεῖστοι παρόμοιοι ἐκφράσεις τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τῶν ἀποστόλων ἐμφαίνουσι. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν δ' ἐπίσης ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν τοιαύτην διακήρυξιν, ὅτι ἡ διακονία Αὐτοῦ ἦτο πρὸς τὸν Ἰσραήλ, ἀπηγόρευσεν εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ νὰ ὑπάγωσι πρὸς οἰονδήποτε ἄλλον ἐκτός τῶν ἐν Παλαιστίνῃ Ἰουδαίων — Ματθ. ι'. 5, 6, ιε'. 24.

Παρατηρήσατε ὃ ὡσαύτως ἴνι τρόπῳ οἱ ἀπόστολοι μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν « Ἰσραήλ », καὶ οὐχὶ « Ἰούδας », ὁμιλοῦντες περὶ τῶν κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ζώντων ἐν Παλαιστίνῃ (Πράξ. β'. 22, γ'. 12, ε'. 35, ιγ'. 16, κα'. 28), καὶ ἴνι τρόπῳ ἐφαρμόζουσι τοὺς λόγους τοῦ Ἡσαίου περὶ τοῦ « ὑπολοίπου » τοῦ Ἰσραήλ ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς ὀλίγους οἴτινες ἐδέχθησαν τὸ Εὐαγγέλιον (Ρωμ. θ'. 4, 27, 29, 31 — 33, ι'. 1—4, ια'. 1, 7, — 14, 25, 26, 31), περὶ δὲ τῶν λοιπῶν πάντων λαλοῦσιν ὡς προοκοψάντων καὶ τυφλωθέντων. Τοιοῦτοιτρόπως, ὄθεν, καὶ ἂν ἀκόμη ἡδύνατο ν' ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ Ἀγγλο-Σαξωνικὸν γένος ἀποτελεῖ μέρος « τῶν δέκα φυλῶν », οὐδεμία εὐλογία θὰ ἡδύνατο νὰ προσγείνη ἐπ' αὐτῶν, ἔνεκα τούτου, ὑπὸ τὴν διαθήκην ἐκείνην, διότι οὗτοι ἐγκατέλιπον τὴν Ἰσραηλιτικὴν Διαθήκην καὶ ἐγένοντο Εἰδωλολάτραι, ἄπιστοι, αὐτόχρημα, Ἐθνικοί. Ἐκτός τούτου, ὡς ἔχομεν ἤδη παρατηρήσει, πάντες οἱ ὡς φυσικὸν σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ ἀναγνωριζόμενοι, οἴτινες ἤθελον ἐπιμείνει ἀπορρίπτοντες τὸν Χριστόν, ἀπεκόπησαν καὶ ἀπεστερήθησαν πάσης εὐλογίας, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ μέχρι τοῦ ἔτους 1878, ὁπότε, κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, ἡ θεία εὐνοια ὤρρισται νὰ ἐπιστρέψῃ ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἡ τύφλωσις αὐτῶν ἤθελεν ἀρχίσει αἰρομένη. Ἐπομένως ἡ κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ὑπεροχὴ τῶν Ἀγγλο-Σαξόνων δὲν ἦτο δυνατόν, καθ' οἰανδήποτε ἔννοιαν, νὰ εἶναι ἢ πρὸς τὸν Ἰσραήλ ἐπιστρέφουσα εὐμένεια ἢ χάρις. Αὐτοὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων ἤρθη ἡ εὐνοια καὶ χάρις, διὰ τὴν ἀπόρριψιν καὶ σταύρωσιν τοῦ Κυ-

* Τόμος Βος, Κεφάλ. Ζ'.

ρίου εἶναι ἐκεῖνοι ἐπὶ τῶν ὁποίων μέλλει ἤδη νὰ ἐπανέλθῃ ἡ εὐνοια καὶ ἡ χάρις αὐτῆ. Ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου, καὶ ἐφεξῆς, ὁ Ἰσραὴλ ἀντεπροσωπεύετο διὰ τοῦ «Ἰουδαίου» (Ρωμ. β'. 9, 10), οἱ Ἰουδαῖοι δὲ εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες μέλλουσι ν' ἀποκατασταθῶσι καὶ πάλιν εἰς τὴν εὐνοϊαν καὶ χάριν, ὡς τὸ φυσικὸν «σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ».

Οὗτοι, μετὰ τοῦ πνευματικοῦ «σπέρματος» (τοῦ ἐκλεγέντος κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου — ὡς ὑπολοίπου ἐκ τοῦ Ἰσραὴλ, οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ οἱ λοιποὶ οἱ ἐκ τῶν Ἐθνικῶν συναχθέντες), μέλλουσι νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ὄργανα τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν εὐλογίαν καὶ μακαριότητα πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς.

Ἄλλ' οὐδὲ θέλει εἶσθαι ἡ μέλλουσα αὐτῆ πρὸς τὸν Ἰσραὴλ εὐμένεια καὶ χάρις ἀποκλειστικὸν αὐτῶν προνόμιον. Πάντες οἱ πιστεύοντες εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῆς διαθήκης θὰ εἶναι μέτοχοι τῶν ἐπερχομένων αὐτῶν εὐλογιῶν ὁμοῦ μετὰ τοῦ φυσικοῦ σπέρματος, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, ὁπότε, οἰοσδήποτε Ἰουδαῖος, ὅστις ἐδέχετο τὸν Χριστὸν, ἐγένετο μέτοχος πασῶν τῶν πνευματικῶν εὐλογιῶν καὶ πλεονεκτημάτων τῶν κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ Εὐαγγελίου προσφερομένων. Ὅπως δὲ μικρὸν ὑπόλοιπον μόνον ἐπίστευσε καὶ ἀπεδέχθη κατ' ἀρχὰς τὰς εὐαγγελικὰς εὐλογίας, τοιοῦτοτρόπως ἐπίσης, ἐκτὸς τῶν Ἰουδαίων, μικρὸς ἀριθμὸς ἀνθρώπων καὶ μόνον ἐξ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος θέλουσιν εἶσθαι ἔτοιμοι διὰ τοὺς νέους νόμους καὶ ὅρους τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, ὑπὸ τὴν δικαίαν διακυβέρνησιν τοῦ δεδοξασμένου Κυρίου καὶ τῆς δεδοξασμένης Αὐτοῦ Ἐκκλησίας, καὶ ἐπομένως, κατ' ἀρχὰς, ὀλίγοι καὶ μόνον Ἰουδαῖοι θὰ εὐλογηθῶσιν ὑπ' αὐτὸν.

Οἱ Ἰουδαῖοι, ὄντες ἀνέκαθεν συνειθισμένοι νὰ ἀγωνίζωνται νὰ ἐκτελῶσι, καὶ ἔχωσι τὴν πεποίθησιν αὐτῶν εἰς ἔργα ὑπακοῆς εἰς τὸν Νόμον, ὅπως ἐξασφαλίσωσιν εἰς ἑαυτοὺς τὴν θεϊαν εὐλογίαν, προσέκοψαν εἰς τοὺς πρώτους χαρακτῆρας τῆς Εὐαγγελικῆς οἰκονομίας — εἰς τὴν ἄνευ ἔργων ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, παντὸς πιστεύοντος εἰς τὸ τέλειον ἔργον τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὴν κατὰ πάντα ἐπαρκῆ θυσίαν Αὐτοῦ ὑπὲρ

ἀμαρτίας. Ἄλλ' ἡ ὑπὲρ τοῦ Νόμου εὐλάβεια τῶν Ἰουδαίων θέλει ἀποβῆ πρὸς ἴδιον αὐτῶν ὄφελος κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, καὶ οὐδεὶς ἄλλος λαὸς θέλει εἶσθαι μᾶλλον ἔτοιμος διὰ τὰς αὐστηρὰς ἀπαιτήσεις καὶ νόμους τοῦ αἰῶνος ἐκείνου ὅσον αὐτός, ἀφοῦ ἡ τύφλωσις αὐτῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ὑπὲρ ἀμαρτιῶν θυσίας Αὐτοῦ, θὰ ἔχη παρέλθει διότι τὰ ἔργα ἀπαιτοῦνται μετὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καίτοι πρὸ ταύτης οὐδόλως εἰσι δεκτά. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι, ἀποδεχόμενοι τὴν ἀγάπην καὶ χάριν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ, δὲν θὰ εἶναι τόσον ἐπιρροεπεῖς νὰ παρίδωσι τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ὅσον εἶναι πολλοὶ τὴν σήμερον τὸνναντίον, ἄλλοι θὰ τυφλώτιωσιν ἐπὶ τινα καιρὸ καὶ θὰ εἶναι ἀνέτοιμοι νὰ ἀναγνωρίσωσι τοὺς νόμους καὶ κανονισμοὺς τῆς Βασιλείας, κατὰ τὴν ὁποίαν κρίσις θέλει τεθῆ εἰς τὸν κανόνα καὶ δικαιοσύνην εἰς τὴν σιάνθη.

Ὡς δὲ οἱ Ἰουδαῖοι ἐτυφλώθησαν διὰ τῶν ψευδῶν αὐτῶν περὶ Νόμου δοξασιῶν, τὸν ὁποῖον εἶχον ἀκυρώσει διὰ ψευδοδιδασκαλιῶν, οὕτω καὶ σήμερον, πολλοὶ ἐθνικοὶ θέλουσιν ἐμποδισθῆ ἀπὸ τοῦ νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς συνθήκας τῆς χάριτος κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα, συνεπεία τῆς ἐσφαλμίνης ἐκθέσεως καὶ παραστάσεως τῆς διδασκαλίας τῆς χάριτος ἐν τῇ συγχωρήσει τῶν ἀμαρτιῶν, τῆς γενομένης ὑπὸ ψευδοδιδασκάλων τοῦ παρόντος αἰῶνος, οἵτινες ἀκυροῦσι τὸ Εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ διὰ σοφιστικῶν συλλογισμῶν, — «ἀρνούμενοι ἀκόμη καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς Δεσπότην (Β! Πέτρο. β'. 1.), καὶ οὐ ἐπληρώθη ἀπολυτρωτικὴ τις τιμὴ, ἢ οὐ ἦτο ποτε ἀνάγκη νὰ δοθῆ τοιαύτη διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ τοιοῦτοι ἀξιοῦσιν οὐ τὸ πλανᾶσθαι εἶναι ἀνθρώπινον, τὸ δὲ συγχωρεῖν, θεῖον ἐντεῦθεν δὲ, συμπερασματικῶς, ἐξάγουσιν οὐ τὸ κατὰ περιστάσεις ἀμαρτάνειν εἶναι ἐντελῶς συγχωρήσιμον, καὶ οὐ ἡ αὐστηρότης τῆς ποινῆς, τὸ ἀντίλυτρον κλπ., δὲν εἶναι πιθανά, ἀφοῦ, ἐὰν οὐδόλως ὑπῆρχον ἀμαρτίαι πρὸς συγχώρησιν, ἤθελε συνεκλείψει καὶ ἡ εὐχαρίστησις καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ ὅπως συγχωρῆ ἀμαρτίας. Παρορῶντες οὕτοι τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ἀποτυγχάνουσιν ἐπίσης νὰ κατανοήσωσι τὴν φιλο-

σοφίαν τοῦ σχεδίου Αὐτοῦ περὶ διαλλαγῆς διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ, παρεχοντος ἄφεσιν ἁμαρτιῶν διὰ ἀπολυτρωτικῆς θυσίας εἰς ἐκείνους καὶ μόνον οἵτινες δέχονται τὸν Χριστὸν καὶ ἀγωνίζονται κατὰ τῆς ἁμαρτίας. Τετυφλωμένοι ἐκ τῶν περὶ δικαιοσύνης καὶ αὐστηρότητος τοῦ Θεοῦ χαλαρῶν ἰδεῶν, ὀλίγοι θέλουσιν εἶσθαι τόσον καλῶς παρεσκευασμένοι, ὅσον οἱ Ἰουδαῖοι, διὰ τὴν αὐστηρὰν ἐκείνην ὑπακοὴν κατὰ τὴν πρὸς τοῦτο ἱκανότητα ἐκάστου, ἧς θέλει ἀπαιτηθῆ παραπάντων εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα.

Ὡς παράδειγμα τῆς διαθέσεως καὶ ἐτοιμασίας τοῦ Ἰουδαίου διὰ τὴν τοιαύτην ἀναγνώρισιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀντιλύτρου, — τοῦ νομίμου ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπίνης ἁμαρτίας ἐξιλασμοῦ, παραθέτομεν κατωτέρω ἄρθρον τι δημοσιευθὲν εἰς τὴν Ἐφημερίδα «Ἑβραϊο Χριστιανὸς» ὑπὸ νέου τινὸς Ἰσραηλίτου ἐπιστραφέντος εἰς Χριστόν, ὅστις ἐκθέτει περὶ τῆς ἐνιαυσίου ἀναμνήσεως τῆς «Μεγάλης Ἡμέρας τοῦ Ἐξιλασμοῦ», ὡς αὕτη τηρεῖται τὴν σήμερον παρὰ τῶν Ὀρθοδόξων Ἰουδαίων τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον ἔχει ὡς ἑξῆς: —

Γιδὴ Κιμπούρ, ἡ Ἡ Μεγάλη Ἡμέρα τοῦ Ἐξιλασμοῦ, ἦτο μία ἀξιοσημεῖωτος ἡμέρα διὰ τὸν πατέρα μου διότι ὄχι μόνον ἐνήσιτευεν, προσήχετο καὶ ἐνέκρωεν ἑαυτὸν κατὰ τὴν ἀγίαν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἐξίλεώσεως, ἀλλ' ἔδαπάνη πρᾶγματι ὀλόκληρον τὴν νύκτα εἰς λατρείαν ἐν τῇ συναγωγῇ. Πολλάκις εἶδον τὸν εὐσεβῆ γονέα μου νὰ δακρῦη κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν, ὅποτιαν ἐπανελάμβανε τὴν παθητικὴν ἐκείνην ἐξομολόγησιν, ἧτις ἀκολουθεῖ μετὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν θυσιῶν, αἵτινες εἶχον ὀρισθῆ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὅπως προσφέρωνται διὰ τὰς ἁμαρτίας, παραλείψεις καθηκόντων καὶ διὰ τὰς ἐνεργοὺς παραβάσεις πλειστάκις δὲ ἐγὼ αὐτὸς ἔχυσα δάκρυα συμπαθείας, ἅμα ὡς ἐλάμβανον μέρος μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν θρηνηδίαν ἐπὶ τῆς παρούσης ἡμῶν καταστάσεως, ὅποτε δὲν ἔχομεν ἀρχιερέα, οὔτε θυοιαστήριον, οὔτε θυσίας. Τὴν προτεραίαν τῆς ἐπισήμου ἐκείνης ἡμέρας, ὁ πατήρ μου, ἐν συνοδείᾳ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἰουδαίων, ἐλάμβανεν ἕνα ἀλέκτορα. Κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τῆς ἐπαναλήψεως τύπων τινῶν προσευχῶν, περιέφερε τὸ ζῶν πτηνὸν τρεῖς φορας πέριξ τῆς κεφαλῆς τοῦ, ἐπαναλαμβάνων τὰς λέξεις ταύτας: «Ὁὗτος ἔστι ὁ ἀντικαταστάτης μου, οὗτος ἔστι ἡ ἀνταλλαγή μου, οὗτος ἔστι ἡ ἐξίλεωσίς μου ὁ ἀλέκτωρ οὗτος θὰ ὑπάγῃ εἰς θάνατον, καὶ ἐγὼ εἰς εὐλογητὴν ζωὴν». Τότε ἔθετεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς χεῖρας, ὡς ἦν ἔθος νὰ τίθενται αἱ χεῖρες ἐπὶ τῶν θυσιῶν, καὶ ἀμέσως μετὰ τοῦτο παρεδίδοτο νὰ σφαγῆ.

Τοῦτο εἶναι τὸ μόνον αἷμα τὸ ὁποῖον χύνεται σήμερον ἐν τῷ Ἰσραήλ. Τὸ αἷμα τῶν ταύρων καὶ τράγων δὲν ρεεῖ πλέον πλησίον τοῦ χαλκίνου θυσιαστηρίου.

«Ὁ πατήρ μου εἰς τὴν περίστασιν ταύτην κατέβαλλε μεγάλας φροντίδας νὰ προμηθευθῇ λευκὸν ἀλέκτορα, καὶ ἀπέφευγε τὸν ἐρυθρόπτερον ἀλέκτορα καθολοκληρίαν. Ὅποταν δ' ἠρώτησα αὐτὸν τίς ὁ λόγος τῆς τοιαύτης προτιμῆσεως, μοὶ εἶπεν ὅτι, ὁ ἐρυθρὸς ἀλέκτωρ εἶναι ἤδη κεκαλυμμένος ὑπὸ ἁμαρτίας, διότι ἡ ἁμαρτία καθ' ἑαυτὴν εἶναι ἐρυθρὰ, ὡς εἶναι γεγραμμένον: «Ἐὰν αἱ ἁμαρτίαι σας εἶναι ὡς τὸ πορφυροῦν, θέλουσι γείνει λευκαὶ ὡς χιών ἐὰν εἶναι ἐρυθραὶ ὡς κόκκινον, θέλουσι γείνει λευκαὶ ὡς μαλλίον» (Ἦσα. α'. 18). Καὶ ἐξηκολούθησε: «θὰ εὐρηγετε ὅτι οἱ Ραββῖνοι διδάσκουσιν ἐν τῷ Ταλμούθῳ, ἐὰν ὁ ἀλέκτωρ εἶναι λευκός, δὲν εἶναι μεμολυσμένος ἀπὸ οὐδεμίαν ἁμαρτίαν, καὶ δύναται ἐπομένως νὰ βασιτάσῃ τὰς ἁμαρτίας τῶν Ἰουδαίων ἀλλ' ἐὰν εἶναι ἐρυθρὸς διατελεῖ ἤδη κεκαλυμμένος ὑπὸ ἁμαρτιῶν καὶ εἶναι ἀκατάλληλος νὰ βασιτάσῃ τὰς ἡμετέρας ἀνομίας».

Ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον οὗτοι χρησιμοποιοῦσιν ἀλέκτορα διὰ τὴν θυσίαν αὐτὴν, καὶ οὐχὶ ἄλλο τι ζῶον, εἶναι ὁ ἐξῆς. Ὁ ἄνθρωπος Ἑβραϊστί ὀνομάζεται Γκέβερ. Ἐπομένως ἐὰν γκέβερ (ἄνθρωπος) ἡμάρτησεν, γκέβερ ἐπίσης πρέπει νὰ ὑποστῇ τὴν ποινὴν τῆς ἁμαρτίας Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ποινὴ εἶναι πολὺ βαρυτέρα ὥστε νὰ δύνανται οἱ Ἰουδαῖοι νὰ βασιτάσωσιν αὐτὴν, οἱ Ραββῖνοι ὤρισαν νὰ θυσιάσῃται ἀλέκτωρ εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν Χαλδαϊκὴν διάλεκτον ὀνομάζεται γκέβερ, καὶ τοιοῦτοιτρόπως συνάγεται ἐκ τούτου ὅτι ἡ θεία δικαιοσύνη ἱκανοποιεῖται: διότι ἐπειδὴ γκέβερ ἡμάρτησεν, οὕτω, γκέβερ, ἰ. ἔ. ἀλέκτωρ, καὶ θυσιάζεται.

Ἡ ματαία καὶ ἀνωφελὴς αὐτὴ ἐφεύρεσις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀξιοσημείωτος ἀπόδειξις τὰ μάλα ἀξιοπεριέργου τινὸς γεγονότος, τούτέστι τοῦ γεγονότος καθ' ὃ καίτοι πολλοὶ μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων τῆς σήμερον ἀπορρίπτουσιν ἐντελῶς τὴν ἰδέαν τοῦ ἐξιλαομοῦ, τὸ ἔθνος ὡς ὅλον συναισθάνεται τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς ὑπὲρ ἁμαρτίας θυσίας, καὶ ὅτι, ἄνευ ἐξιλεώσεως, ἡ μετάνοια εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ πρὸς σωτηρίαν. Ἐὰν οἱ Ἰουδαῖοι, ἀντὶ νὰ ὀναγινώσκωσι Ραββινικοὺς μύθους, ἐμελέτων τὴν Γραφήν, ἤθελον εὖρει ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ὁ ἀληθὴς Μεσσίας, ἐπετέλεσεν ἐν τῷ ἰδίῳ Αὐτοῦ εὐλογητῷ προσώκῳ ἀκριβῶς τὴν διὰ τὴν ἁμαρτίαν ἐξιλέωσιν ταύτην, τὴν ὁποίαν, ἐν τῇ ἀγνοίᾳ των, οὗτοι φαντάζονται ὅτι δύναται νὰ ἐπιτελεσθῇ διὰ τῆς θυσίας ἑνὸς ἀλέκτορος. Γκέβερ (ἄνθρωπος) ἡμάρτησεν, καὶ Γκέβερ (ἄνθρωπος), αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς, προσέφερε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ ἁμαρτίας.— Ἦσα. νγ'. 10».

ΙΟΥΔΑΙΩ. ΠΡΩΤΟΝ.

Βλέπομεν, ὁθεν, ὅτι ἡ πρόρρησις τοῦ Θεοῦ καθ' ἣν ὁ Ἰσραήλ (ἐξαιρέσει τῶν ὀλίγων πιστῶν) ἤθελε τυφλωθῆ διὰ τοῦ

Νόμον αὐτῶν (Ρωμ. ια'. 9), ἐξεπληρώθη κατὰ φυσικόν τινα τρόπον, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ἑτέρα Αὐτοῦ πρόρρησις, διὰ εὐλογίας καὶ οἱ ὄροι τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος θέλουσιν εὐλογῆσαι πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ταχύτερον ἢ ἄλλους, μέλλει ἐπίσης νὰ ἐκπληρωθῇ κατὰ τελείως φυσικόν τινα τρόπον, καὶ νὰ προέλθῃ ἐξ ὅλων λογικῶν ἀφορμῶν.

Τοιοῦτοιτρόπως αἱ εὐλογίαι τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος θέλουσι προσγείνει τῷ Ἰουδαίῳ πρῶτον, ὡς ἀκριβῶς συνεπεῖα τῶν πρὸς αὐτοὺς διαθηκῶν, κλπ., αἱ εὐλογίαι τοῦ Εὐαγγελίου προσεφέρθησαν πρῶτον εἰς αὐτοὺς. Οὕτω δὲ θέλει ἐκπληρωθῇ ἐπὶ τέλος ὅ,τι ὁ Συμεὼν προεφήτευσεν. « Ἴδου οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ ». Ὁ δὲ καιρὸς διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἔθνους τούτου, τοῦ ἀπὸ τόσοῦ καιροῦ πεπιτωκότος ἀπὸ τῆς εὐνοίας καὶ χάριτος, εἶναι πλέον ἐγγύς.

Ἄς προσέξωμεν ὁμῶς μὴ πέσωμεν εἰς λίαν κοινόν τι σφάλμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὑποπίπτουσι πολλοί, οἵτινες βλέπουσι τι περὶ τῶν ὑποσχέσεων αὐτῶν, εἰς τὸ νὰ ἐκλάβωμεν δηλ. τὰς διακηρύξεις ταύτας κατὰ γράμμα, αἵτινες λέγουσι: « Μετὰ ταῦτα ἀναστρέψω καὶ ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν τοῦ Δαβὶδ τὴν πεπιτωκυῖαν, καὶ τὰ κατεστραμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω καὶ ἀνωρθώσω αὐτήν ». « Καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαβὶδ τοῦ πατρὸς Αὐτοῦ ». « Καὶ Δαβὶδ ὁ δοῦλός μου θέλει εἶσθαι βασιλεὺς ἐπ' αὐτοὺς ». (Πράξ. ιε'. 16. Λουκ. α'. 32. Ἰεζήλ. λζ'. 24.) Διότι, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς δὲν δυνάμεθα ν' ἀμφισβητήσωμεν τὴν κατὰ γράμμα σημασίαν τοῦ γεγονότος καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὴν γῆν αὐτῶν, καὶ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς Ἱερουσαλήμ ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτῆς σωρῶν, δυνάμεθα ἀφ' ἑτέρου νὰ ᾤμεν ἐξίσου πεπεισμένοι ὅτι, διὰ τῶν ὄρων οἶκος καὶ θρόνος τοῦ Δαβὶδ, δὲν ἐννοοῦνται οἱ κατὰ γράμμα λίθοι, ἡ ξυλεία, κλπ. Ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ οἴκου Δαβὶδ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐπανίδρυσιν τῆς βασιλείας καὶ ἐξουσίας διὰ χειρὸς τινος ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ Δαβὶδ. Ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς εἶναι ὁ ἐπηγγελμένος βλαστὸς τοῦ οἴκου τοῦ Δαβὶδ, καὶ ὁ κληρονόμος τοῦ θρόνου Αὐτοῦ ὁπόταν δ' ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἀρχίσῃ ἰδρυομένη, τότε ἔπεται ἡ ἔναρξις τῆς

ἀνορθώσεως (τῆς μονίμου ἐγκαταστάσεως) τοῦ πρότερον προσκαίραν οἴκου ἢ σκηνῆς τοῦ Δαβίδ, ἧς ἦν πεπιτωκυῖα καὶ ἐπὶ αἰῶνας ἔκειτο εἰς τὸ χῶμα. Οὕτως, ἐπίσης, ὁ «θρόνος τοῦ Δαβίδ», ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλει καθίσει ὁ Μεσσίας, δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐκ ξύλων καὶ ἐκ τῶν χρυσῶν καὶ ἐλεφαντίνων ὀστῶν ἔδραν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκάθητο ὁ Δαβίδ, ἀλλὰ εἰς τὸ ἀξίωμα, τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν τοῦ ὑπουργήματος τὸ ὁποῖον ἐξήσκει ὁ Δαβίδ. Ἡ ἐξουσία ἐκείνη, τὸ ὑπουργημα ἢ ὁ θρόνος, τὸν ὁποῖον ὁ Δαβίδ κατεῖχεν ἐπὶ τινα ἔτης μέλλει νὰ πληρωθῇ εἰς ἀσυγκρίτως μεγαλοπρεπέστερον βαθμὸν ὑπὸ τοῦ Κεχρισμένου τοῦ Ἰεχωβᾶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ.

Οποῖαν ὁμως ἐξουσίαν ἐκέκτητο καὶ ἐξήσκει ὁ Δαβίδ, Ἀπαντιῶμεν ὅτι ἡ ἐξουσία ἐκείνη ἦν ἐξουσία τοῦ Ἰεχωβᾶ. Ὁ Δαβίδ «ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Ἰεχωβᾶ» (Α. Χρον. κθ'. 23) καὶ αὕτη εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἐξουσία ἧς θέλει ὑποστηρίξει τὸν Χριστὸν εἰς τὴν Χιλιετῆ Αὐτοῦ Βασιλείαν Ὁρθῶς δὲ θεωρούμενον τὸ ζήτημα καθίσταται καταφανὲς ὅτι ὁ Δαβίδ καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ, ἢ ἡ θεία ἐξουσία ἢ ἰδρυθεῖσα εἰς τὸ τυπικὸν ἔθνος τοῦ Ἰσραήλ, ἦσαν ἀπλαῖ τυπικαὶ εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ. Ἡ ὑψίστη δὲ διὰ τὸν Δαβίδ τιμὴ θέλει εἶσθαι, ἐὰν οὗτος λογισθῇ ἄξιος, νὰ εἶναι εἰς ἐκ τῶν ἀρχόντων,» εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ἐμμανουήλ θέλει ἐμπιστευθῇ τὴν ἐπίγειον φάσιν τῆς Ἐαυτοῦ Βασιλείας — Ψαλμ. με'. 16.

Τόσον τὸ ὄνομα ὅσον ἐπίσης καὶ ἡ Βασιλείας τοῦ Δαβίδ ἦσαν τύποι. Τὸ ὄνομα Δαβίδ σημαίνει Ἀγαπητός. Ὁ Ἀγάπητός δὲ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκεῖνος ὅστις μέλλει νὰ εἶναι βασιλεὺς ἐφ' ὅλης τῆς γῆς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ οὐχὶ ὁ ἀρχαῖος Δαβίδ, ὁ τύπος. Καλὸν δ' ἐπίσης νὰ κάμωμεν διάκρισιν μεναξὺ τῆς Νέας Ἱερουσαλήμ, τῆς οὐρανιας ἢ πνευματικῆς πόλεως, τῆς ὁποίας οἱ ἀπόστολοι εἶναι οἱ δώδεκα θεμέλιοι καὶ τῆς ἀρχαίας Ἱερουσαλήμ, ἧς μέλλει ν' ἀνοικοδομηθῇ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς σωρῶν. Ἡ ἐπαγγελλομένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀρχαίας Ἱερουσαλήμ συνεπάγεται οὐχὶ μόνον τὴν ἐκ νέου κατασκευὴν τῶν οἰκοδομῶν, κλπ.

ἀλλ' ὡσαύτως τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς Ἰσραηλιτικῆς κυβερνήσεως διότι ἡ πόλις ἐν τῇ προφητεία εἶναι πάντοτε τὸ σύμβολον ἢ παράστασις κυβερνήσεως. Ἐπομένως, ἡ ἐπαγγελιομένη ἀνοικοδόμησις τῆς Ἱερουσαλήμ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς θεμελίων, συνεπάγεται τὴν ἐθνικὴν τοῦ Ἰσραὴλ ἀναδιοργάνωσιν ἐπὶ βάσεως ὁμοίας πρὸς ἐκείνην ἣν εἶχε πρότερον, ὡς λαὸς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ κεχρισμένος τοῦ Κυρίου ἐξήσκει ἐξουσίαν. Ἡ Νέα Ἱερουσαλήμ παριστᾷ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Εὐαγγελίου ἐν δόξῃ καὶ Βασιλικῇ δυνάμει, καὶ ἐξουσία πνευματικῇ καὶ ἀοράτῳ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μ' ὄλον τοῦτο πανίσχυρον. Ἡ εἰς τὴν γῆν κἀσθὸδος αὐτῆς (Ἀποκλ. κα'. 2) δεικνύει τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς αἰτήσεως τῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἥτις λέγει, «Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου» ἡ δὲ ἔλευσις αὐτῆς θέλει εἶσθαι βαθμιαία, καὶ οὐχὶ αἰφνιδία. Αὕτη «καταβαίνει» ἤδη, ἀναλαμβάνουσα ἐξουσίαν, ὡς ἀποτέλεσμα δὲ τούτου βλέπομεν τὰ διὰ τὴν ἐκ νέου ἀποκατάστασιν τῆς πόλεως Ἱερουσαλήμ προκαταρκτικὰ διαβήματα, καὶ ἐπὶ τέλους τὸ ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Κυρίου μνημονευόμενον ἀποτέλεσμα θέλει πραγματοποιηθῆ: — Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θέλει γίνεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἡ νέα Ἱερουσαλήμ καὶ οἱ Νέοι Οὐρανοὶ εἰσι συνώνυμα, σημαίνοντα τὴν νέαν πνευματικὴν κυριαρχικὴν ἐξουσίαν.

Αἱ ἤδη ἐξετασθεῖσαι προφητεῖαι δεικνύουσιν ἡμῖν τὸ ἔτος 1878 ὡς τὸν χρόνον καθ' ὃν ὁ διπλάσιος καιρὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰσραὴλ προσδοκίας τοῦ Βασιλέως ἐπληρώθη, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον χρόνον καὶ ἐφεξῆς ἢ εἰς τὴν εὐνοίαν ἐπάνοδος των, καὶ ἡ ἀπ' αὐτῶν ἀφαίρεσις τῆς τυφλώσεως, ἔδει νὰ χρονολογῆται: μετὰ τὸν ὁποῖον χρόνον ἤθελεν εἶσθαι ἐπίκαιρον «νὰ λαλήσωμεν παρηγορητικὰ πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ φωνήσωμεν πρὸς αὐτὴν διὸ ὁ καιρὸς τῆς ταπεινώσεως αὐτῆς [ὁ καιρὸς τῆς προσδοκίας, — τὸ διπλάσιον αὐτῆς] ἐπληρώθη, καὶ ἡ ἀνομία αὐτῆς συνεχωρήθη διότι ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Κυρίου [τὸ] διπλάσιον [αὐτῆς] διὰ πάσας τὰς ἀνομίας αὐτῆς». — Ἡσα. μ'. 1—2.

Ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου (1878) καὶ ἐφεξῆς, βλέπομεν, ὡς ὄντως ἔδει ν' ἀπεκδεχώμεθα, ἀξιοσημενώτους ἐνδεί-

ξεις ἐπιστροφούσης εὐμενείας εἰς τὸν λόγον αὐτὸν, — κίνημά τι πρὸς τὴν πραγματικὴν αὐτῶν ἀναφύτευσιν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν γῆν, καὶ πρὸς τὴν ἀνοικοδόμησιν αὐτῶν ὡς μεγάλου ἔθνους, συμφώνως πρὸς τὰς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπειροπληθεῖς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ διότι, «Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ. Καθὼς τὰ καλὰ ταῦτα σῦκα, οὕτω θέλω ἐπιμεληθῆ τὸς αἰχμαλωτισθέντας ἐκ τοῦ Ἰούδα, τοὺς ὁποίους ἐξαπέστειλα ἐκ τοῦ τόπου τούτου εἰς τὴν γῆν τῶν Χαλδαίων [τὴν Βαβυλῶνα—τὴν μυστικὴν Βαβυλῶνα, τὸν Χριστιανικὸν κόσμον, ὡς τοῦτο δεικνύεται εἰς τὸ 9ον ἐδάφιον διότι ἀπὸ τῆς ἀνατροπῆς αὐτῶν οὗτοι διεσπάρησαν μεταξὺ ὄλων τῶν ἐθνῶν τοῦ οὗτω καλουμένου Χριστιανικοῦ κόσμου] διὰ καλὸν [διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ τιμωρίαν αὐτῶν, καλὸν μετημφιεσμένον]. Διότι θέλω στηρίξει τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἐπ' αὐτοὺς διὰ καλόν, καὶ θέλω ἀποκαταστήσει αὐτοὺς ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, καὶ οἰκοδομήσει αὐτοὺς, καὶ δὲν θέλω κατακρημνίσει, καὶ θέλω φυτεύσει αὐτοὺς καὶ δὲν θέλω ἐκριζώσει [τοῦτο δὲν δύναται ν' ἀναφέρηται εἰς τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας εἰς τὴν κατὰ γράμμα Βαβυλῶνα, ἀφοῦ καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκείνην καὶ πάλιν κατακρημνίσθησαν]. Καὶ θέλω δώσει εἰς αὐτοὺς καρδίαν διὰ νὰ μὲ γνωρίσωσιν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος καὶ θέλουσιν εἶσθαι λαὸς μου, καὶ ἐγὼ θέλω εἶσθαι Θεὸς αὐτῶν διότι θέλουσιν ἐπιστρέψει εἰς ἐμὲ ἐξ ὅλης καρδίας αὐτῶν». — Ἱερμ. κδ'. 5—7.

«Οὕτω λέγει Κύριος: Ἴδου, ἐγὼ θέλω ἐπιστρέψει ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας τὰς σκηνὰς τοῦ Ἰακώβ, καὶ θέλω οἰκτείρει τὰς κατοικίας αὐτοῦ καὶ ἡ πόλις [ἡ Ἱερουσαλήμ] θέλει οἰκοδομηθῆ ἐπὶ τῶν ἔρειπίων αὐτῆς, καὶ ὁ ναὸς θέλει ἀποκατασταθῆ κατὰ τὴν διάταξιν αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν θέλουσιν εἶσθαι ὡς τὸ πρότερον, καὶ ἡ συναγωγὴ αὐτῶν θέλει στερεωθῆ ἐνώπιόν μου, καὶ θέλω τιμωρήσει πάντας τοὺς καταθλίβοντας αὐτοὺς. Καὶ ὁ ἄρχων αὐτῶν θέλει εἶσθαι ἐξ αὐτῶν, καὶ ὁ ἐξουσιαστής αὐτῶν θέλει ἐξέρχεσθαι ἐκ μέσου αὐτῶν.

«Ἴδού, ἐγὼ θέλω φέρει αὐτοὺς ἐκ τῆς γῆς τοῦ βορρᾶ [ἐκ

Ρωσσίας, ἔνθα τὰ δύο τρίτα σχεδὸν ὄλων τῶν ζώντων Ἰουδαίων κατοικοῦσι] καὶ θέλω συνάξει αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἐσχάτων τῆς γῆς Συνάθροισμα μέγα θέλει ἐπιστρέψει ἐνταῦθα. Μετὰ κλαυθμοῦ θέλουσιν ἐλθεῖ, καὶ μετὰ δεήσεων θέλω ἐπιναφέρει αὐτοὺς

« Ἀκούσατε, ἔθνη, τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ ἀναγγεῖλατε εἰς τὰς νῆσους τὰς μακράν, καὶ εἶπατε. Ὁ διασκορπίσας τὸν Ἰσραὴλ θέλει συνάξει αὐτὸν, καὶ θέλει φυλάξει αὐτὸν, ὡς ὁ βοσκὸς τὸ ποίμνιον αὐτοῦ. Διότι ὁ Κύριος ἐξηγόρασε τὸν Ἰακώβ, καὶ ἐλύτρωσεν αὐτὸν ἐκ χειρὸς τοῦ δυναταίτερου αὐτοῦ. Καὶ θέλουσιν ἐλθεῖ, καὶ ψάλλει ἐπὶ τοῦ ὕψους τῆς Σιών, καὶ θέλουσι συρρεύσει εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ Κυρίου, εἰς σῖτον, καὶ εἰς οἶνον, καὶ εἰς ἔλαιον, καὶ εἰς τὰ γεννήματα τῶν προβάτων καὶ τῶν βοῶν, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῶν θέλει εἶσθαι ὡς παράδεισος περιποτιζόμενος καὶ παντελῶς δὲν θέλουσι λυπηθῆ ἔτι πλέον» — Ἱερμ. λ'. 18, 20, 21. λά. 8 — 12.

Καὶ οὐχὶ μόνον θέλει παλινορθώσει καὶ ἀναδείξει τὰς ζώσας γενεὰς τοῦ ἐν λόγῳ λαοῦ, ὁ ποτὲ παρ' αὐτῶν ἀπορφθεῖς μέγας Λυτρωτῆς, ἀλλὰ καὶ οἱ νεκροὶ ἐπίσης θέλουσιν ὁμοίως ἀποκατασταθῆ διότι, «Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰδοῦ, λαέ μου, ἐγὼ ἀνοίγω τοὺς τάφους σας, καὶ θέλω σᾶς ἀναβιβάσει ἐκ τῶν τάφων σας, θέλω σᾶς φέρει εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ θέλετε γνωρίσει δι' ἐγὼ εἶμαι ὁ Κύριος, ὅταν, λαέ μου, ἀνοίξω τοὺς τάφους σας, καὶ σᾶς ἀναβιβάσω ἐκ τῶν τάφων σας. Καὶ θέλω δώσει τὸ πνεῦμά μου εἰς ἑσᾶς, καὶ θέλετε ἀναζήσει, καὶ θέλω σᾶς θέσει ἐν τῇ γῇ ὑμῶν» καὶ θέλετε γνωρίσει δι' ἐγὼ ὁ Κύριος ἐλάλησα καὶ ἐξετέλεσα, λέγει Κύριος». — Ἱζεκλ. λζ'. 12 — 14.

Αἱ θαυμάσιαι αὐταὶ ὑποσχέσεις δὲν θὰ ἐκπληρωθῶσιν ἐντὸς μιᾶς εἰκοσιετραώρου ἡμέρας, ἀλλὰ κατὰ τὴν Χιλιετῆ ἡμέραν. Αὐταὶ ἔσχον ἤδη ἀξιοσημεῖωτον ἀρχὴν ἐκπληρώσεως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1878, ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ ἐν Βερολίῳ συγκροτηθέντος Πανευρωπαϊκοῦ Συνεδρίου. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἀπολαμβάνουσιν ἤδη μεγαλεῖτερα προνόμια ἐν τῇ γῇ τῶν πατέρων των, παρ' ὅσους εἶχον χορηγηθῆ εἰς αὐτοὺς ἐπὶ ὀλοκλήρους αἰῶνας. Δὲν εἶναι πλέον «σκύλοι» εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν

Τούρκων καὶ τῶν λοιπῶν ἔθνῶν.

Δὲν θὰ εἶναι γενικῶς γνωστὸν, ὑποθέτομεν, ὅτι ἡ Ἀγγλία ἔχει ἀναλάβει ἤδη δικαίωμα προστασίας ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης, καὶ ἐξίσου ἐφ' ὄλων τῶν Ἀσιατικῶν ἐπαρχιῶν τῆς Τουρκίας, ἐκ τῶν ὁποίων μία εἶναι ἡ Παλαιστίνη. Ἡ Ἀγγλία ἠσθάνετο ἀπὸ πολλοῦ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ προσλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς τὴν Τουρκίαν, διὰ τρεῖς τινὰς λόγους: πρῶτον, διότι αἱ πλουσιώτεροι αὐτῆς τάξεις εἶναι κάτοχοι μεγάλου ἀριθμοῦ Τουρκικῶν χρεωγράφων δεύτερον ἐὰν ἡ Τουρκία ἤθελε καταποθῆ ποτε ὑπὸ τινος τῶν γειτνιαζόντων ἔθνῶν, ἢ καὶ διανεμηθῆ μεταξὺ αὐτῶν, ἡ Ἀγγλία ἐλάχιστον ἢ μηδὲν ἤθελε λάβει ἐκ τῶν λαφύρων, καὶ τὰ ἄλλα ἀντίπαλα ἔθνη ἠθελον οὕτως ἀνυψωθῆ εἰς πολὺ ὑπεριέραν ὑπεροχὴν καὶ δύναμιν, ἢ ἡ Ἀγγλία, εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν Εὐρωπαϊκῶν ὑποθέσεων. Τρίτον, τὸ καὶ κυριώτερον, ἡ Ἀγγλία κατανοεῖ ὅτι, αἰρομένης ἐκ τοῦ μέσου τῆς Τουρκικῆς κυβερνήσεως, ἢ εἰς τὴν νότιον Ἀσίαν Ρωσικὴ ἐπιρροή ἤθελεν αὐξήσει μεγάλως, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἤθελεν ἀπορροφήσει τὴν Ἰνδικὴν Αὐτοκρατορίαν, τῆς ὁποίας ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶναι Αὐτοκράτωρ, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἡ Ἀγγλία ἀρύεται μεγάλα εἰσοδήματα μέσῳ τοῦ ἐμπορίου, κλπ. Συνεπῶς, εὐρίσκομεν ὅτι τὸ κόμμα τῶν Τόρεων, τὸ Βασιλικὸν λεγόμενον, μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος ὑποστηρίζει τοὺς Τούρκους ὁπότε δὲ, κατὰ τὸ 1878, ἡ Ρωσσία ἠπείλει νὰ καταλάβῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ Ἀγγλία ἐπενέβη καὶ ἐξαπέστειλε σιόλον κανονιοφόρων εἰς τὸν λιμένα Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἐπεμβάσεως ὑπῆρξε τὸ Βερολίνειον Συνέδριον τῆς 1/13ης Ἰουνίου, τοῦ 1878, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ κυρία προσωπικότης ἦν εἰς Ἰσραηλίτης, ὁ Λόρδος Beaconsfield, πρωθυπουργὸς τότε τῆς Ἀγγλίας. Τὰ Τουρκικὰ πράγματα διηυθετήθησαν τότε οὕτως ὥστε ἐξησφαλίσθη μὲν τὴν εἰς Τουρκίαν ἢ πρὸς τὸ παρὸν ἔθνηκὴ αὐτῆς ἀνθυπαρξία, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου αἱ ἐπαρχίαι: αὐτῆς διετάχθησαν εἰς τρόπον ὥστε, ἐν περιπτώσει τελικοῦ αὐτῆς διαμελισμοῦ, αἱ μεγάλαὶ δυνάμεις ἠξέυρωσι ποῖον μέρος ὄφειλεν ἐκάστη νὰ προσδοκᾷ ὅτι ἤθελε καταλάβει. Κατὰ τὸν χρόνον αὐτὸν, λοιπόν, ἐχορηγήθη μεγαλειτέρα θρησκευτικὴ